

Sygn. akt II UK 261/11

**WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 24 maja 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Romualda Spyt (przewodniczący)

SSN Beata Gudowska

SSN Zbigniew Hajn (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku K. G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych
o wysokość świadczenia,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 24 maja 2012 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 22 marca 2011 r.,

oddala skargę kasacyjną.

Uzasadnienie

K. G. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 15 czerwca 2009 r. w części dotyczącej naliczenia wysługi lat, od której zależy wysokość świadczenia emerytalnego z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W

petitum odwołania wniósł o zaliczenie okresu służby wojskowej do wysługi, od której zależy wysokość jego świadczenia emerytalnego z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z wyrównaniem od 1 marca 2009 r. W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując zaskarżoną decyzję.

Wyrokiem z dnia 11 czerwca 2010 r. Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił, że K. G. urodził się 6 września 1943 r. W okresie od 22 października 1963 r. do 2 lutego 1979 r. wnioskodawca odbywał zawodową służbę wojskową. Okres ten został uwzględniony przy ustalaniu prawa do emerytury wojskowej pobieranej przez K. G. od 1 marca 1979 r., przyznanej przez Wojskowe Biuro Emerytalne bezterminowo na podstawie ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 66 ze zm.). W dniu 4 lutego 2009 r. ubezpieczony złożył wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o przeliczenie i podjęcie wypłaty emerytury oraz o jednoczesne powiadomienie Wojskowego Biura Emerytalnego o konieczności wstrzymania wypłaty emerytury wojskowej. W dniu 6 kwietnia 2009 r. K. G. złożył wniosek do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, którym w celu naliczenia świadczenia emerytalnego od kwoty bazowej obowiązującej od marca 2009 r. cofnął wniosek wcześniejszy, tj. z 4 lutego 2009 r. W dniu 15 czerwca 2009 r. organ ten wydał zaskarżoną decyzję o przeliczeniu emerytury, którą jednocześnie na podstawie art. 95 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 roku Nr 153, poz. 1227 ze zm., powoływanej dalej, jako: „ustawa o emeryturach i rentach z FUS.”) zawieszono wypłatę świadczenia ze względu na zbieg prawa do dwóch świadczeń. Przy obliczaniu stażu organ rentowy nie uwzględnił okresu odbywania przez zainteresowanego służby wojskowej od 22 października 1963 r. do 2 lutego 1979 roku, jako okresu składowego. Po uzyskaniu z Wojskowego Biura Emerytalnego informacji o wstrzymaniu wypłaty emerytury wojskowej, w dniu 21 lipca 2009 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał decyzję o podjęciu wypłaty świadczenia.

Sąd pierwszej instancji uznał zasadność nieuwzględnienia przez organ rentowy w decyzji z 15 czerwca 2009 r. przy ustalaniu prawa do emerytury, a ściślej

obliczaniu okresu składkowego K. G., okresu odbywania przez niego służby wojskowej od 22 października 1963 r. do 2 lutego 1979 r. z uwagi na fakt, że powyższy okres został uwzględniony przy ustalaniu prawa do emerytury wojskowej pobieranej przez wnioskodawcę od 1 marca 1979 r., tj. rozbieżną interpretację treści art. 5 ust. 2a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. przez obydwie strony sporu - wnioskodawcę i organ rentowy. Sąd wskazał, że zgodnie z art. 5 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS., okresu czynnej służby wojskowej w Wojsku Polskim nie uwzględnia się przy ustalaniu prawa do emerytury oraz obliczaniu jej wysokości, jeżeli z jego tytułu ustalono prawo do świadczeń pieniężnych określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych. Sąd Okręgowy podniósł, że 5 lutego 2009 r. weszła w życie ustawa z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 8, poz. 38), mająca na celu, zgodnie z jej uzasadnieniem, między innymi umożliwienie emerytowanym żołnierzom i funkcjonariuszom służb mundurowych, pobierającym emeryturę „mundurową” zgłoszenia wniosku o przyznanie emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych na zasadach i w wysokości określonych w ustawie emerytalnej. W uzasadnieniu projektu ustawy rząd wskazał, że w wypadku żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy służb mundurowych, którzy wstąpili do służby przed 2 stycznia 1999 r., przy ustalaniu emerytury zarówno mundurowej, jak i emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych uwzględniało się okresy zawodowej służby oraz okresy składkowe i nieskładkowe wymienione w ustawie emerytalnej. Przepisy ustawy z dnia 23 lipca 2003 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 166, poz. 1609 ze zm.) wprowadziły od 1 października 2003 r. zasadę, że osoba mająca ustalone prawo do emerytury „mundurowej” z uwzględnionymi okresami zarówno zawodowej służby, jak i okresami podlegania ubezpieczeniom społecznym (okresami składkowymi i nieskładkowymi) nie ma prawa do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W związku z tym - jak podkreślił Rząd - do tej grupy świadczeniobiorców nie miała zastosowania generalna zasada polskiego systemu emerytalnego, zgodnie z którą (art. 95 ust. 1 ustawy emerytalnej) w razie zbiegu u

jednej osoby prawa do kilku świadczeń wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Wprowadzona nowelizacja oznacza, że osoba pobierająca emeryturę „mundurową”, jeżeli spełnia ogólne warunki do uzyskania emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, to znaczy w wypadku mężczyzny, ma co najmniej 25-letni okres składkowy i osiągnięty wiek 65 lat, będzie mogła wystąpić o przyznanie emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W razie przyznania jej tej emerytury, wypłata emerytury „mundurowej” zostanie wstrzymana. Innymi słowy, wprowadzona nowelizacja przywróciła w tym zakresie, zdaniem Rządu, poprzedni stan prawny - sprzed 1 października 2003 r. - zgodnie, z którym w razie zbiegu uprawnień do dwóch świadczeń zainteresowanemu przysługuje prawo wyboru świadczenia (por. s. 3-4 uzasadnienia rządowego projektu ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, druk sejmowy nr 1109). Sąd Okręgowy dodał jednak, że oceniając skutki projektu ustawy nowelizującej z 2009 r. Rada Ministrów stwierdziła, że skutek finansowy umożliwienia emerytowanym żołnierzom i funkcjonariuszom służb mundurowych pobierającym emeryturę „mundurową” przyznawania emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych na zasadach i w wysokości określonych w aktualnie obowiązującej ustawie o emeryturach i rentach z FUS. będzie znikomy. Wynikać ma to stąd, że emerytowi „mundurowemu” zgodnie z obowiązującymi przepisami nie wlicza się do okresu wymaganego do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych okresu służby mundurowej. Oznacza to konieczność przepracowania poza służbą mundurową co najmniej 25 dodatkowych lat w ramach ubezpieczenia pracowniczego. W konsekwencji staż pracy takiego emeryta musiałby wynieść w sumie co najmniej 40 lat, a jedynie część ubezpieczeniowa stanowiłaby podstawę naliczenia emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. W praktyce oznacza to, że liczba takich osób będzie znikoma (por. s. 11 uzasadnienia projektu ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, druk sejmowy nr 1109). Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu pierwszej instancji, organ rentowy w sposób prawidłowy interpretuje jednoznaczną treść art. 5 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. i tym

samym zasadnie uznaje, że z brzmienia przywołanego przepisu *expressis verbis* wynika konstatacja, że samo ustalenie prawa do emerytury wojskowej z uwzględnieniem okresu służby wojskowej, tak jak ma to miejsce w przypadku wnioskodawcy, powoduje brak możliwości uwzględnienia spornego okresu przy ustaleniu prawa i naliczaniu wysokości świadczenia przyznanego na podstawie tej ustawy. Indyferentne w tym kontekście jest samo wstrzymanie od 1 sierpnia 2009 r. wypłaty emerytury wojskowej dla K. G. Ta okoliczność nie wpływa bowiem na fakt uprzedniego ustalenia prawa do emerytury wojskowej z uwzględnieniem okresu służby wojskowej wnioskodawcy (stan tego ustalenia trwa nadal, wnioskodawca nie utracił wszak prawa do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych, i dlatego pozwala na zastosowanie art. 95 ust. 1 i 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. - w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń wypłaca się jedno z nich, tj. wyższe lub wybrane przez zainteresowanego - zakładającej przecież istnienie niejednego, a dwóch świadczeń). Uwzględniając powyższe rozważania, uznając decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 15 czerwca 2009 r. za pozbawioną wad tak faktycznych, jak i prawnych Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł K. G., wnosząc o ponowne rozpatrzenie jego sprawy. Wyrokiem zaskarżonym rozpoznawaną skargą kasacyjną Sąd Apelacyjny oddalił apelację.

W uzasadnieniu tego wyroku Sąd odwoławczy wskazał, że spór w przedmiotowej sprawie koncentruje się na kwestii, czy okres odbywania zawodowej służby wojskowej od 22 października 1963 r. do 2 lutego 1979 r., uwzględniony przy ustalaniu wnioskodawcy prawa do emerytury wojskowej z zaopatrzenia emerytalnego, podlega również uwzględnieniu, jako okres składkowy, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS. przy ustalaniu mu prawa do emerytury z powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych oraz obliczaniu wysokości tego świadczenia. Sąd Apelacyjny na wstępie wskazał, że art. 5 ust. 2a ustawy emerytalnej wyłącza uwzględnianie przy ustalaniu prawa do emerytury i renty oraz obliczaniu ich wysokości okresów składkowych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 oraz pkt 6

lit. a-e i g ustawy emerytalnej, jeżeli z ich tytułu ustalono prawo do świadczeń pieniężnych określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2 ustawy emerytalnej. Sąd ten zauważył, że powyższy przepis realizuje ogólną zasadę, zgodnie z którą za ten sam okres ubezpieczenia emerytalnego nie mogą jednocześnie przysługiwać dwa świadczenia emerytalne: z zaopatrzenia emerytalnego osób, o których mowa w art. 2 ust. 2 ustawy emerytalnej oraz z powszechnego systemu emerytalnego. Zasada ta znajdowała również wyraz w art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej w brzmieniu obowiązującym przed zmianą dokonaną art. 2 ustawy z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009 r. Nr 8, poz. 38, nazywanej dalej ustawą nowelizującą), który stanowił, że świadczenia na warunkach i w wysokości określonych w ustawie emerytalnej przysługują ubezpieczonym - w razie spełnienia warunków do nabycia prawa do świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń emerytalnego i rentowych Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z wyjątkiem ubezpieczonych, którzy mają ustalone prawo do emerytury określonej w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Urzędu Ochrony Państwa, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej, obliczonej z uwzględnieniem okresów składkowych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1-3, 5 i 7-10 oraz w ust. 2. Sąd Apelacyjny podkreślił, że art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej, w brzmieniu sprzed zmiany dokonanej art. 2 ustawy nowelizującej, nie wyłączał nabycia prawa do emerytury z ustawy emerytalnej przez żołnierza zawodowego, jeżeli okresy składkowe, o których mowa w tym przepisie (art. 6 ust. 1 pkt 1-3, 5 i 7-10 oraz art. 2 ust. 2 ustawy emerytalnej) nie zostały uwzględnione przy obliczeniu emerytury tego żołnierza z zaopatrzenia emerytalnego (por. uchwała SN z dnia 17 lutego 2010 r. w sprawie II UZP 10/09. publik. LEX nr 555971 oraz wyroki SN: z dnia 18 sierpnia 2010 r. w sprawie II UK 113/09, LEX nr 603837 oraz z dnia 3 lutego 2010 r. w sprawie II UK 174/09, LEX nr 584203). Jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu

wyroku z 6 stycznia 2009 r. w sprawie I UK 178/08 (LEX nr 490375), dopuszczono w ten sposób możliwość jednoczesnego nabycia prawa do emerytury z ubezpieczenia społecznego i z zaopatrzenia emerytalnego osób, o których mowa w art. 2 ust. 2 ustawy emerytalnej wówczas, gdy okresy te (ubezpieczenia i służby) nie zająkają się i nie zostały wzajemnie uwzględnione przy ustalaniu prawa do świadczeń, a każdy z nich jest wystarczający do uzyskania prawa do emerytury w określonym systemie. Zapatrywanie to, pomimo że zostało wyrażone na gruncie przepisów ustawy emerytalnej sprzed zmiany art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej, dokonanej art. 2 ustawy nowelizacyjnej, znajduje nadal oparcie w art. 5 ust. 2 a ustawy emerytalnej.

Odnosząc się do powołanego przez skarżącego art. 95 ust. 1 w związku z ust. 2 ustawy emerytalnej Sąd drugiej instancji zauważył, że znajduje on zastosowanie w przypadku zbiegu u jednej osoby prawa do emerytury lub renty, określonych w ustawie emerytalnej z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2 ustawy emerytalnej z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin lub w art. 15a ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin. Tym samym przepis ten nie odnosi się do kwestii jednoczesnego uwzględniania tych samych okresów składkowych, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 oraz pkt 6 lit. a-e i g ustawy emerytalnej, do stażu pracy warunkującego ustalenie prawa do dwóch świadczeń emerytalnych: z zaopatrzenia emerytalnego osób, o których mowa w art. 2 ust. 2 ustawy emerytalnej oraz z powszechnego systemu emerytalnego. Wobec powyższego brak materialno-prawnych podstaw do twierdzenia w oparciu o art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej, że zastrzeżenia zawarte w art. 5 ust. 2a ustawy emerytalnej nie dotyczą osoby, której świadczenie emerytalne ustalono według zasad określonych w art. 15 ustawy z 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy

zawodowych oraz ich rodzin, nazywanej dalej ustawą o zaopatrzeniu emerytalnym, a zatem okres czynnej (zawodowej) służby wojskowej uwzględnia się takiej osobie, jako okres składkowy, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy emerytalnej przy ustalaniu jej prawa do emerytury z powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych. Ponieważ nie było w niniejszej sprawie przedmiotem sporu, że okres pełnienia zawodowej służby wojskowej od 22 października 1963 r. do 2 lutego 1979 r. uwzględniony został przy ustalaniu K. G. prawa do emerytury wojskowej z zaopatrzenia emerytalnego, stosownie zatem do art. 5 ust. 2a ustawy emerytalnej, okres ten nie podlegał zaliczeniu do okresów składkowych wymaganych do ustalenia mu prawa do emerytury z powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych oraz obliczania jej wysokości. Zasadnie zatem Sąd Okręgowy uznał, że brak jest podstaw materialno-prawnych do uwzględnienia w/w okresu pełnienia przez skarżącego zawodowej służby wojskowej, jako okresu składkowego przy ustalaniu mu prawa do emerytury z powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych oraz obliczaniu wysokości tego świadczenia.

Sąd drugiej instancji wskazał, że skoro na dzień wydania zaskarżonej decyzji z 15 czerwca 2009 r. skarżący miał już ustalone prawo do emerytury wojskowej, a zatem zachodził zbieg prawa wnioskodawcy do emerytury określonej w ustawie emerytalnej z prawem do świadczenia przewidzianego w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, a emerytura ta nie została obliczona według zasad określonych w art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym, prawidłowo organ rentowy zawiesił wypłatę emerytury z powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych na podstawie art. 95 ust. 1 w związku z ust. 2 ustawy emerytalnej. Zasadnie zatem Sąd pierwszej instancji nie dopatrył się naruszenia prawa materialnego, a w szczególności art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej. Wobec powyższego Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

W skardze kasacyjnej odwołujący się zaskarżył w całości powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego wnosząc o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie na jego rzecz od organu rentowego kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Skarżący zarzucił wyrokowi Sądu drugiej instancji naruszenie przepisów prawa materialnego, tj: (1) art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy emeryturach i rentach z FUS., przez przyjęcie, że przepis ten nie ma zastosowania do wysokości świadczenia przyznanego odwołującemu; (2) art. 5 ust. 2a tej ustawy, w szczególności, przez jego błędną interpretację w sprawie, polegające na uznaniu, że odwołującemu się nie przysługuje zaliczenie okresu czynnej (zawodowej) służby wojskowej jako okresu składkowego, o którym mowa w art. 6 ust. 1 pkt. 4 ustawy o rentach i emeryturach z FUS. przy ustalaniu jej prawa do emerytury z powszechnego systemu ubezpieczeń społecznych.

Ponadto pełnomocniczka skarżącego podniosła zarzut naruszenia „niżej określonych przepisów prawa procesowego, z uwagi na to, że uchybienie to miało istotny wpływ na wynik sprawy, to jest na przesłance określonej w art. 398(3) § 1 pkt 1 i 2 kpc”, nie wskazując jednak ani w petitum skargi, ani w uzasadnieniu jej podstaw, które przepisy postępowania zostały w jej ocenie naruszone.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna została oddalona, ponieważ przedstawione w niej zarzuty naruszenia przepisów okazały się nieuzasadnione.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że zarzut naruszenia przepisów postępowania, mającego istotny wpływ na wynik sprawy, jest bezpodstawny, skoro skarżący nie wskazał konkretnych przepisów kodeksu postępowania cywilnego, które jego zdaniem zostały naruszone. Spełnienie wymagania przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia polega na tym, że skarżący powinien wskazać, na której z przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c. podstaw kasacyjnych opiera skargę kasacyjną, następnie przytoczyć - oznaczone numerem artykułu (paragrafu, ustępu) ustawy - naruszone przepisy prawa i wyjaśnić, na czym ich naruszenie polega, oraz wykazać, że naruszenie przepisów postępowania mogło mieć wpływ na wynik sprawy (por. postanowienie SN z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, Lex nr 424365). Wymagań tych rozpoznawana skarga w zakresie podstawy naruszenia przepisów postępowania nie spełnia, a Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest uprawniony do samodzielnego dokonywania konkretyzacji

zarzutów, stawiania hipotez odnośnie do tego, jakiego przepisu dotyczy podstawa skargi kasacyjnej bądź zastępowania skarżącego w przytoczeniu przepisów, które mogłyby być naruszone przy wydaniu zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Nieusprawiedliwione są także zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego. W świetle przyjętych w podstawie zaskarżonego wyroku i niespornych ustaleń, odwołujący się nabył prawo do emerytury wojskowej przyznanej przez Wojskowe Biuro Emerytalne bezterminowo na podstawie ustawy z 1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz prawo do emerytury na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Istota sporu między stronami sprowadza się do rozstrzygnięcia, czy odwołującemu się można zaliczyć przy obliczaniu wysokości emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych okres pełnienia służby wojskowej, z tytułu której nabył prawo do emerytury wojskowej. W kwestii tej należy wskazać, że zmiana art. 2 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wprowadzona powołaną wcześniej ustawą z 2008 r. o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, obowiązująca od dnia 1 marca 2009 r. umożliwiła żołnierzom zawodowym uprawnionym do emerytur wojskowych, nabycie prawa do emerytur z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, na warunkach określonych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS. Jednocześnie, jak wynika z art. 5 ust 2a tej ustawy, przy ustalaniu prawa do emerytury i renty i obliczaniu ich wysokości, okresów o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 4 i pkt 6 lit. a-e i g, nie uwzględnia się przy ustalaniu prawa do emerytury i renty oraz obliczaniu ich wysokości, jeżeli z ich tytułu ustalono prawo do świadczeń pieniężnych określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2 (w tym emerytowanych żołnierzy, jak skarżący). W tej sytuacji nie ma prawnych podstaw, do przyjęcia proponowanej w skardze wykładni art. 5 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, według której „ustalone prawo do pobierania świadczenia emerytalnego z FUS, bez zaliczenia okresów czynnej służby przy jednoczesnym uprawnieniu do pobierania wojskowego świadczenia emerytalnego, posiada jedynie osoba, której emeryturę wojskową ustalono na podstawie art. 15a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku”. Należy też dodać, że do skarżącego ma

zastosowanie art. 95 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS., ustanawiający zasadę prawa do pobierania jednego świadczenia (wyższego lub wybranego przez uprawnionego) w sytuacji zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie. Tym samym ubezpieczony uprawniony do świadczenia z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i pobierający to świadczenie, nie może jednocześnie pobierać emerytury wojskowej, mimo że spełnił warunki do jej nabycia i prawo to zostało mu przyznane.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c., orzekł jak w sentencji.